

ЗАХАРИ КАРАБАШИЕВ

18%

СТЪВО

Р О М А Н

Двайсет и второ
издание

© Захари Карабашиев, автор

© Минко Ненов, худ. оформление на корица

София • 2014

© Сиега Норма АД

ISBN 978-954-28-0277-8

 siega

Защото човек си не знае времето;
Както рибите налетяват в пагубона мрежа,
И както птиците се заплитат в примки,
Т'й и синовете човешки се улавят в пагубно време,
Когато дойде то внезапно върху тях.

Еклезиаст, 9:12

Няма я от девет сутрини.

Щорите в спалнята са плътно спуснати, но денят все пак намира начин да влезе и то с рев — камionът за боклук. Значи е средна. Значи е осем и петнайсет. Има ли по-шумен шум от шума на камion за боклук в осем и петнайсет?

Изтъквам се от лелото, премествам се в дневната и се тръшвам на дивана. Хладната кожата тапихерия не помата да се унесе отново, а и камionът е все по-близо. Изправям се, поотмествам една от щорите и ярък слънчев лъч пазва лицето ми. Събирам енергия и опитвам да повредя зеленото ревящо чудовище с поглед. От усилията обаче успявам само да се разсъвни съвсем.

Гледам фрезините във вазата на стъклената масичка. Мъртви фрезии в мътна вода, останали след нея.

Отварям най-дясното кухненско шкафче и от купа шоколада издърпвам един „Тоблерон“. Видгам от пода захвърлената вчера риза, вкочочвам ютия, гледи с една ръка, с другата чуля и лапам тривъгълници, обличам я, слагам вратовръзка, правя нескафе, окапвам ръкава си, докато ровя за ключове, навличам сиво сако и тръшвам вратата след себе си.

Навън лъщи поредният горещ ден в Южна Калифорния. Завъртам стартера на тойотата. Завивам по „Джеферсън“ и излизам на магистралата.

Пет колони автомобили в едната посока, пет колони в противоположната. Задръстване. Ръмжат ауспуси, погрешват двигатели, брони проблясват — като преди сражение.

На работа мисля за нея, не мога да спра да говоря наум с нея — това няма как да спре само защото единият от двамата ни просто го няма. Мога ли да спра?

Опитвам.

Ето — от този момент нататък няма да мисля за нея. Няма да мисля за нея. Няма да мисля за нея, няма да мисля за нея, няма да мисля за нея, няма.

Ще прави йога, ще си отвори чакрите, ще повтарям Ом, докато изчистя мозъка си, ще ям ориз с ръце, ще пусна брада, ще стоя на главата си...

ОММММ.

ОММММръзна ми да мисля за нея.

ОМММММММММММръзна ми да мисля за нея.

ОМММММММММММръзна ми да мисля за нея.

На сутрешното събрание началникът Скот обявява поредните структурни промени в отдела, на масата са отворени кутии с понички, има портокалов сок, дими кафе... Клиничното изследване... *Защо климатикът е толкова силен тук?* ... в своя последен стадий... *Омммммм...* след като бъдат уточнени някои... *Защо кафето е сладко и кисело?* ... всеки да обърне внимание на протокола... *Омммммм...* формуляр 1574... в болничните центрове... *Омммм...* искам всеки да прегледа още веднъж IRV документацията, преди да приключи... *Какво търся аз тук?* ... за стриктното спазване на процедурите от лекувания персонал... *Какви са тези хора?* Началникът Скот раздава на всеки личните планове за следващото тримесечие, в очите му — тази живост, тази живост, стиска енергично ръцете ни, както умееят да го правят само ниските на ръст хора, моятя задържа по-дълго. *Къде съм?*

После всеки се запътва към своя светлосив кюбикул^{*}, а Скот прави жест да го последвам в тъмносиния му кабинет. Офисен минимализъм — бюро, монитор, лична малка кафе-машинка и контейнер с офисна вода, над който има плакат на дългата лодка (кану? каяк?), задвижвана от гребци. Под снимката пише „Teamwork“.

Скот говори нещо със загрижен глас. Гледа ме с *онзи* поглед. Не чувам какво ми говори, само кимам и ми се повръща.

* Лично работно пространство в офис, с ниска преграда, достатъчно за бюро, монитор, стол (от англ.) — Б.д.

Онзи поглед. Не помня как минава останалата част от деня. Отвратително, предпологам.

На връщане от работа, в най-пиковия час, на светофара на 11 авеню и „Бродуей“ потокът от автомобили забавя и спира. Някъде напред полицаи пренасочват движението, виждам оранжевите жилетки, знаци „Stop“ в ръцете им, жестовете. Забелязвате бялото туловище на падналия възник по средата на пътя камион. Горещо е. Опитвам да сменя лентата в последния момент и хитро да изляза по „Сидър стрийт“ нагоре, обаче не успявам — изродът отлясно не ме пуска. Ще трябва да стоя в трафика като всички останали тогава. Поглеждам наляво: мъж на петдесет и няколко, сива коса, сух калифорнийски тен и бръчки, бърка си в носа и опитва да проследи горе в небето един самолет с развят червен флаг с надпис. И аз опитвам да видя какво пише в небето зад самолета и се хващам, че и аз бъркам в носа си. Гледам самолета в небето, гледам мъжа отляво. Левият дялът — на стуснатия прозорец, десният показалец — в носа, косата — сива. Така ще изглеждам и аз след двайсетина години. Сива ме леко бибитване отзад и ядосано настъпвам съединителя, за да включа на първа. Педалът изведнъж хлътва. Натискам по-здраво, дърпам и бутам ско-ростния лост, но той не помръдва. Виждам как мъжът със сивата коса и пръст в носа се отдалечава. Все още свети зелено, но знам, че няма да е вечно. Заръчвам лоста по-ляко (хоп — жълто), чувам все по-нетърпеливи клаксони зад мен. Непоносимо горещ ден (стана червено) и много по-дълъг от останалите (ярко червено). Усещам как целият гняв на работилите от седем сутринта сътоводители, адвокати, градски съветници, секретарки, банкови чиновници, хотелиери, софтуер специалисти, сервитьори, инженери, агенти на недвижките са собствено, цялата трудова сила на тази улица се фокусира върху моят малка кола. Ако има кой да координира мислите им, с един задружен поглед ще ме изхвърлят долу край пристанището — при бездомници и наркомани.

Започвам да търся аварийните светлини, не ги знам къде се намират. Отзад, анонимни в личните си превозни средства, все